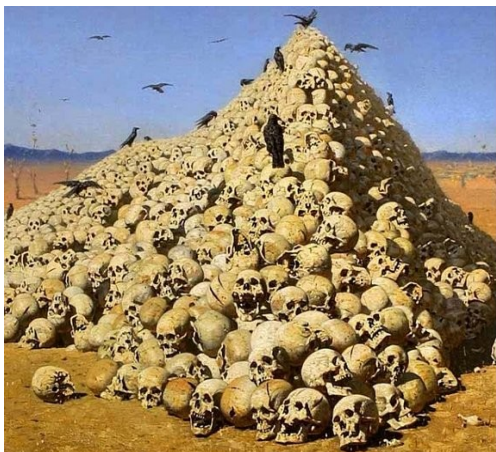

Kas tai yra kapitalizmas ir kam jam trečias pasaulinis karas

Kapitalizmas dvesia. Pirmą jo agonijos konvulsiją – 1914 m., kai pasaulyje kilo pats beprasmiškiausias karas žmonijos istorijoje. Kiek agonijoje raitysis kapitalizmas aš nepasakysiu, galbūt dar 100 metų, o gal ir daugiau, bet matuojant istorijos matu tai ne taip jau ir daug. Kvaila būtų galvoti, kad kapitalizmas amžinas, taip kaip jo mirties priežastis glūdi pačioje kapitalizmo sistemoje.

Esmė tame, kad kapitalizmas negali egzistuoti be ekspansijos, be plėtos – savo esme jis agresyvus.

Jis praryja aplink save viską, ir kada aplink nieko valgomo nebelieka, jis pradeda ryti save patį. Iš vienos pusės ekspansinė kapitalizmo esmė – tai galingas stimulus visuomenės progresui. Kapitalizmas išprovokavo mokslinę-techninę revoliuciją, iššaukė didžiųjų geografinių atradimų bumą ir t.t. Tad XV-XIX jis kūrė efektingus stimulus Šiaurės Atlanto valstybių vystymuisi, t. y. tų visuomenių, kur viešpatavo kapitalistinės santvarkos.

Būtina tiksliai suvokti, kad veržlus Vakarų Europos ir Šiaurės Amerikos kapitalizmo vystymasis vyko anaipol ne vidinių rezervų dėka. Pasaulio mastu susiklostė globali resursų persikirstymo sistema veikianti nuo kapitalistinės periferijos link kapitalistinio centro kryptimi. Pradžioje tai buvo pats primityviausias plėšimas. Atplaukė ispanai į Ameriką ir pradėjo žudyti aborigenus, tuo pačiu atimdami iš jų auksą. Vėliau anglai pasistatė galingą laivyną ir pradėjo periminti auksą iš ispanų pakeliui į Europą. Anie [bandė pamokyti skriaudėjus](#), bet patyrė fiasko. Ko pasekoje Ispanija iš pasaulio centro pavirto kapitalistinės periferijos šalimi. Vėlesnės varžytuvės dėl pasaulinės valdžios vyko tarp olandų ir anglų, kurie neseniai bendromis jėgomis „nuleido“ ispanus. Jei pasakyti labai paprasta forma, tai pirmieji gamino laivus tam, kad plukdyti kolonijines prekes į Europą, o antri statė laivus tam, kad plukdyti savo manufaktūrų produktus į kolonijas.

Kodėl nugalėjo britai? Gali būti, kad atsitiktinai, bet žvelgiant istoriškai tai nepanašu į atsitiktinumą. Jie pasirinko strategiją siūliusią daugiau galimybių ekspansijai - jie visą pasaulį norėjo paversti savo prekių rinka, tuo tarpu, kai olandai už Europos ribų matė tik nemokamų prekių šaltinius. Aš pabrėžiu, kad tai tik labai supaprastintas paveikslas. Kolonijos tiekė metropolijai pigias žaliavas ir tarnavo anglų produkcijai, kaip jų prekių monopoliškai aukštomis kainomis realizacijos rinka. Vietiniai dirbo, o kolonizatoriai pasakiškai turtėjo gaudami viršpelnius iš prekybinių operacijų. Manau neverta net sakyti, kad jokios laisvos rinkos nebuvo, todėl, kad kitoms šalims prieiga į angliškas rinkas buvo fiziškai uždaryta net iki tokio laipsnio, kaip draudimas užsienio prekybos laivams įplaukti į uostus.

Prancūzija XIX šimtmečio pradžioje pabandė užginčyti anglų hegemoniją, bet kažkaip ten jai prie [Trafalgaro](#) nepavyko, o vėlesni bandymai įskaitant ir žygį į Rusiją iš esmės buvo jau agonija. Šimtą metų Britanija dominavo planetoje, kaupdama savo galybę, kad ją prarasti, istoriniu matu skaičiuojant per mirksnį. Nauja hegemonija tapo JAV, be to, formaliai tarp Senojo ir Naujojo pasaulių karo nebuvo. Bet tai suprantama tik formaliai. Nes iš esmės karai pradėjo vykti ne už teritorijų kontrolę, o už finansinių sistemų kontrolę, t. y. karas vyko ne tarp Didžiosios Britanijos ir Jungtinių Valstijų, o tarp svaro sterlingų ir dolerio. Doleris, kaip jau žinome nugalėjo ir šiuo metu naudojamas, kaip pagrindinis instrumentas, turtą nuo periferijos į centrą perskirstymui.

Šiandien, kaip ir prieš penkis šimtus metų, kapitalistinės periferijos centras turtėja viso likusio pasaulio plėšimo sąskaita. Taip, šis plėšimas šiandien atrodo visai kitaip, nei anksčiau, labiau subtilus, bet esmė liko ta pati. Pirma, centras primeta periferijai pasaulio sandaros sistemą, kuri naudinga tik jam pačiam ir pagal kurią periferijos šalys neturi šansų savarankiškam vystymuisi, neturi tikro, o svarbiausia finansinio suvereniteto. Visur trečiojo pasaulio šalyse tame tarpe ir RF, veikia išorinio valiutų valdymo sistema XXX, kas priverčia šias šalis keisti savo gaminamas materialias vertybes į popierinius fantus. Ir kuo daugiau pasaulyje pagaminama materialių vertybių, tuo daugiau JAV gali atsispausdinti tų fantų ir gauti už juos bet kokių materialių gėrybių.

Kitas plėšimo mechanizmas – valiutinis disparitetas. Juk niekam ne paslaptis, kad nacionalinių valiutų kursas dolerio ar Euro atžvilgiu nustatomas ne pagal jų perkamąją galią (tai yra taip, kaip teoriškai turėtų būti esant laisvai rinkai). Dirbtinai pakėlus dolerio kursą tampa naudinga pirkti prekes šalyse, kurių valiutų atžvilgiu dolerio vertė pakelta. Sakykim, jei gaminti šaldytuvą JAV kainuoja 500 dolerių, tai Pietryčių Azijoje, prie tų pačių energijos ir darbo sąnaudų, jo kaina išvertus į vietos sakykim tugrikus bus viso 100 dolerių. Tokiu būdu Azijos gamyklos veikia su 5-10% rentabilumu, o jankiai nieko nedarydami, visiškai lygioje vietoje gauna „gešeftą“ lygų 400%. Štai jums ir pagrindinė aukšto pragyvenimo lygio Vakaruose paslaptis – atlyginimus ten gyventojai gauna europinius ir amerikietiškus, o prekes perka azijietiškomis kainomis. Būtent todėl kapitalistinio centro šalyse stipriai išvystyta paslaugų rinka, bet niekaip ne gamyba.

Dar vienas pinigų išpumpavimo metodas pas čiabuvius – darbo kainos disparitetas, pagrįstas gamybos paskirstymu. Sakykime, jei darbininkas padangų gamykloje Brazilijoje, pagamindamas produkcijos už 100 dolerių, kaip atlyginimą už tai gauna 16 dolerių, tai darbininkas dirbantis automobilių gamykloje prie konvejerio Ispanijoje ir pagamindamas produkcijos už tuos pačius 100 dolerių, kaip atlyginimą gauna 112 dolerių. Atrodytų kokia prasmė gamyklos savininkui dirbti nuostolingai? Tačiau prasmė akivaizdi: automobilių koncernas, pagrindines gamybos pajėgas sukongcentravęs trečiosiose šalyse, kur vietiniai gyventojai dirba pusdykiai, turės pelną, net jei automobilio surinkimo etapas bus nuostolingas. Bet ispanų darbininkas – tai produkcijos vartotojas, o brazilas – ne. Todėl ispanų proletarui kapitalistas moka

atlyginimą lyg ir apturėdamas nuostolį (o iš tikro, brazilų proletaro sąskaita), bet tuo pačiu palaiko savos produkcijos paklausą.

Dabar nedidelis akmenėlis į daržą tų, kurie mėgsta pašnekėti apie inovacinį išsivystymą: atseit Vakarai turtėja kurdami unikalią intelektualią produkciją, o papuasų dalia, tame tarpe ir rusų bei lietuvių papuasų – buikai mojuoti kirtikliu. Iš tikro, tai kaip tik šitie patys papuasai ir sukuria visas inovacijas. Kad kurti unikalią intelektualią produkciją būtina turėti išvystytą švietimo sistemą ir mokslą. Pas ką apsivers liežuvis pasakyti, kad JAV pirmaujanti švietimo sistema? Taip, buhalterius ir juristus ji paruošia neblogai, bet tai ne tas kontingentas, kuris vykdo mokslinę-techninę revoliuciją. Todėl Silicio slėnyje masiškai dirba indai, filipiniečiai, kiniečiai, na ir rusai irgi. Mechanizmas iki primityvumo paprastas: periferijos šalys skiria dideles sumas skirtas švietimo sistemos išlaikymui ir mokslo kadro paruošimui, o vėliau geriausi specialistai pirmai progai pasitaikius emigruoja į tas pačias JAV, todėl, kad jankiai siūlo jiems didelius atlyginimus, kurių jie negali gauti savo tėvynėse.

Todėl Amerika ir nebando investuoti pinigus į savo švietimo sistemą. Kam, jei gerokai pigiau, paprasčiausiai nusipirkti bet kuriuos reikalingus specialistus? Tuo pačiu nušaujami iškart du zuikiai – amerikiečiai gauna geriausias mokslo smegenis, o iš periferijos šalių šios smegenys išplaukia, pasmerkdamos jas amžinam atsilikimui. Amerikiečiams tai beveik nieko nekainuoja, juk jie gali atspausdinti dolerių tiek, kiek tik jiems prireiks. Tai dar vienas pavyzdys to, kai finansų sistema veikia siurblio, perpumpuojančio resursus (šiuo atveju intelektinius resursus), iš kapitalistinės pasaulio sistemos periferijos į centrą, vaidmenyje. Kitas, daug pigesnis variantas yra toks, kad čiabuviai inžinieriai ir mokslininkai dirba pas save tėvynėje, bet pildo Vakarų korporacijų užsakymus, o ir dirba dažniausia joms priklausančiose struktūrose.

Apie tokius išpumpavimo instrumentus, kaip paskolos procentai, fondų biržos ar valdomos krizės, manau apskritai neverta kalbėti. Kodėl kapitalizmas patrauklus milijonams atbukusių žmogeliukų? Todėl, kad šie kvaileliai mato Vakarų pasaulio vitriną ir kalba: ten daug prekių-drabužių-daiktų, gerbiamos žmogaus teisės, prie kapitalizmo žmonės gerai gyvena, ir aš noriu gyventi, kaip jie. Na tai tas pat, kaip spręsti apie tai, kaip gyvena RF (Rusijos Federacija), pagal tai, kaip gyvena Maskva. Negalima žiūrėti į Rubliovką(gatvė, rajonas) nežiūrint į visus kitus rusiškus musgaudžius, todėl, kad viskas, kas išmelžta iš visos šalies materializuojasi čia, šiame nedideliame žemės lopinėlyje (nors suprantama, pagrindinė privogto turto dalis išvažiuoja į užsienį). Taip ir kapitalistinė vitrina – viso tik pasaulinė Rubliovka, tunkanti visos likusios žmonijos sąskaita.

Tai štai, jei pažiūrėti į kapitalistinę sistemą iš, taip vadinamos, paukščio skrydžio aukštumos, tai mes pamatysime, kad kapitalizmo pasiekimai Vakarų šalyse laikėsi ant šių kelių banginių:

1. Tarptautinės prekybos kontrolės, tai yra monopolinės teisės nustatyti prekės

kainą. Jei kažkas dar tiki į laisvą rinką, tai tegu jis paaiškina, kodėl bandelė Niujorke kainuoja 5 dolerius, o tokia pati bandelė Saratove kainuoja 0,3 dolerio. Štai jums veikiantis valiutų disparitetas. Prie viso to Saratovo bandelių kepėjų galimybė papulti į amerikiečių rinką uždaryta iš principo, o štai rusų rinkai, jiems įstojus į PPO, bus atvira amerikiečių konservuotai duonai.

Kokiu būdu pasaulinio kapitalo vairininkai nustato kainą prekėms, kurių je negamina, na sakykime naftai? Naftos kaina atseit pagrįdžiai nustato OPEC. Bet OPEC dominuojantį vaidmenį vaidina Saudo Arabija – amerikiečių satelitas, jei nepasakyti tiesiai – marionetė. Todėl, kai tai buvo reikalinga jankiams, naftos kaina krisdavo iki minimumo, net jei objektyvių priežasčių tam ir nebuvo. Sakykime, 1986 m. juodojo aukso kainos nusmuko iki \$8 už barelį, nežiūrint į užsitęsusį karą Persijos įlankoje, kuriame įklimpo Iranas ir Irakas – stambūs angliavandenilių eksportuotojai.

Šiandien naftos kaina labai aukšta – negi tai naudinga JAV? Suprantama. Pirma, aukštos kainos daro rentabiliais pačioje Amerikoje esančius ir jau gerokai išmelžtus naftos gavybos telkinius. Antra, ir svarbiausia, naftos kaina nominuojama doleriais, todėl kuo daugiau brangios naftos išgaunama pasaulyje, tuo daugiau amerikiečiai gali spausdinti savo spalvotų fantų. Juk pagrindinis amerikietiškos gerovės šaltinis – tai dolerio emisija. Todėl ryšium su tuo jiems visiškai nesvarbu, kiek kainuoja nafta – juk jie vis tiek už ją moka popieriumi.

2. Periferijos šalių ekonomikų degradacija. Liberalios pakraipos ekonomistai stengiasi vengti žodžio „degradacija“, keisdami jį išsireiškimu „struktūrinis disbalansas“ arba panašiais eufemizmais. Aiškinu, kas tai yra. Sakykime Argentina augina kviečius ir jautieną. Jai primetamas toks ekonomikos modelis, kuriam esant ji gamina tik kviečius ir jautieną. Kol šių produktų kainos aukštos, šalis klesti – eksportas duoda valiutą, o už ją jau galima nusipirkti viską, ko šiandien „neapsimoka“ gamintis patiems, ko pasekoje sava pramonė, neorientuota į eksportą tyliai nudūsta.

O po to kainos krenta. Na, kaip ir savaimė – ta pati nematoma rinkos ranka jas staigiai numeta žemyn. Kaip pasekmė, šalies ekonomika (ūkis) žlunga, juk kitų atramos taškų ji neturi. Vėliau kainos vėl kyla, bet tik iki to lygmens, kuris leidžia Argentinai prilaikyti kelnes, kad jos nenusmuktų. Visas fokusas tame, kad periferijos šalis gamindama tam tikrą produktą nekontroliuoja realizacijos rinkos ir netgi negali realiai įtakoti produkto kainos. Ir kuo mažiau profiline periferijos šalių ekonomika, tuo labiau jos priklauso nuo tų, kurie sugeba pasaulinėje rinkoje manipuluoti kainomis. Kaip to pasekmė, mes turime kolonijinę sistemą beveik pirmykštėje būsenoje, tik čiabuviai baltiems žmonėms gamina viską kas būtina, be baltųjų plantatorių įsikišimo, bet taip pat pusdykiai.

3. Nenutrūkstama ekspansija. Kapitalizmas surėdytas taip, kad, jei kapitalistinė metropolija neplečia savo kontrolės sferos, nevykdo rinkos plėtros, tai visa sistema pasineria į krizę. Iš esmės, krizė, periodiškai pertraukiama augimu – tai normali kapitalizmo būseną. Tiesiog pagrindinė krizės našta užkraunama periferijos šalims.

Dar daugiau, keletą paskutinių dešimtmečių Metropolija vykdo periferijoje pačios sukurtas krizes, tuo pačiu gelbėdama save nuo jų negatyvių pasekmių.

Tas mechanizmas jau aprašytas aukščiau. Sakykime, jei krizės metu staigiai krenta žaliavų kainos (metalu, naftos ir t.t.), tai žaliavų-eksporto orientacijos šalys atsiduria patys suprantate kur, o „aukšto išsivystymo šalys“, kurios gamina sakykim automobilius, gauna pigias žaliavas ir energijos resursus gamybai, kas leidžia joms palaikyti gamybos lygį ir netgi jį padidinti, plečiant realizacijos rinkas galutinio produkto kainos sumažėjimo dėka, ir sąskaita tų, kurie tos krizės neatlaikė. Taip, kad krizė – dalykas rimtas: turtingi tampa dar turtingesni ir stipresni, o vargšai išmiršta. Todėl, jei kažkokiam ekonomikos vadovėlyje rasite parašyta, kad krizės - tai stichinis reiškinys, galite drąsiai išmesti jį į šiukšlyną.

Kai ką dar reikėtų patikslinti. Žodžiai „aukšto išsivystymo šalys“, gaminančios automobilius aš įrėminau kabutėmis, todėl, kad automobilius gamina ne šalys, o konkrečios įmonės. Geografiškai jos šiandien gali būti labiausiai atsilikusiose kolonijose. Klausimas tame, kas kontroliuoja šias gamybas. Jų valdytojai suprantama išgauna naudą, o štai tautos tų šalių, kuriose paskirstytos gamyklos išleidžiančios komplektuojančias automobilių dalis, nieko iš krizės neišlošia, kaip ten bekristų žaliavų kainos. Čia veikia klastingiausias kapitalizmo instrumentas – darbo rinka. Tai yra darbo resursai ekonominės krizės metu stipriai pinga, ir tiems pat auto koncernams pigi periferijos šalių darbo jėga tampa dar vienu išlaidų „optimizacijos“ faktoriumi ir suteikia resursų palaikant socialinę gerovę kapitalistinio centro šalyse (pavyzdį apie darbo kainos disparitetą žr. aukščiau).

Jei žvilgtelėti į audringą kapitalizmo vystymosi periodą XIX-XX a. tai mes pamatysime, kad tradicinės rinkos nenutrūkstamai augo ir pastoviai buvo kuriamos naujos rinkos. Augimas buvo geografinis, t. y. Į kapitalistinio pasaulio sistemą įsijungdavo vis naujos ir naujos teritorijos su nekapitalistine santvarka. Buvo ir demografinis augimas: staigiai augantis Žemės gyventojų skaičius, kapitalui reiškia vartotojų skaičiaus augimą ir neišsemiamus darbo jėgos resursus. Galų gale augimas buvo ir kokybinis, t. y. atsirasdavo iš principo nauji produktai, atvesdavę link naujų industrijų kūrimo. Sakykime, tokiu revoliuciniu išradimu tapo televizijos, Interneto, aviacijos, automobilio atsiradimas ir t.t.

Tai yra teoriškai, jei planetos žmonių skaičius be perstojo augs, o mokslinis-techninis progresas toliau demonstruos vis naujus ir naujus stebuklus, tai kapitalizmas gali egzistuoti amžinai. Bet tai neįmanoma. Pirma – Žemės gyventojų skaičius jau aiškiai per didelis ir jo didėjimas ateityje kelia daug klausimų. Antra – planetos resursų bazė stipriai apmažėjusi ir pilnai išbraukia begalinio gamybos didinimo galimybę. Na ir galiausiai, liūdniausia dalis – mokslinis-techninis progresas

beviltiškai išsikvėpė.

Visos techninės naujovės, kurios šiandien yra dalis mūsų gyvenimo – kompiuteriai, internetas, mobilus ryšys, lazeriai, skysti kristalai ir mikro čipai – visa tai remiasi į pusės amžiaus mokslinių išradimų pamatą. Per paskutinius 50 metų mokslas nepadarė JOKIŲ fundamentalių atradimų, lygiaverčių pagal mastą kaitinimo lempų išradimui, radijo, tranzistoriaus sukūrimui, atomo suskaldymui, DNR atradimui ir t.t. Man daug kas bandė prieštarauti, bet kritikų pateikti „mokslo-techninės revoliucijos pavyzdžiai“ patikrinus pasirodydavo tik senų idėjų realizacija, panašiai, kaip mobilus ryšio į plačią rinką įdiegimas (pirmas mobilus telefonas buvo sukurtas JAV 1947 m., o TSRS analogas atitinkamai 1956). Vienintelė ko gero išimtis – prieš 30 metų atrasti transgenezės principai, kurių dėka mes šiandien prekybos centruose turime produktų prikimštų GMO. Bet tai, pasakius tiesiai, abejotinas džiaugsmas. Sintetinių narkotikų atradimas – tai irgi žymus mokslinis atradimas ir komerciškai sėkmingas projektas. Tik žalos nuo to gerokai daugiau, nei naudos. Apskritai paėmus naudos net nėra. Kažkas panašaus matyt gausis ir su transgeneze.

Tai yra, nebus per garsiai pasakyta, kad kapitalizmas pateko į tamsią ir be prošvaisčių aklavietę. Tai jau senokai ne naujiena, apie tai atvirai šnekama jau nuo pereito amžiaus 60-ųjų metų. Kažkokį nuosprendžio vykdymo atidėjimą kapitalizmui garantavo socialistinės sistemos krachas, bet naujų teritorijų ir rinkų įsisavinimas, naujų materialių ir intelektualių aktyvų įjungimas į pasaulinę kapitalistinę sistemą, garantavo tik 15-20 metų atokvėpį.

Klausimas tame, kokiū būdu kapitalizmas ruošiasi susitvarkyti su krize. Ne, aš turiu galvoje ne ekonominę krizę, o kai ką daugiau – VYSTYMOSI KRIZĘ. *Pagal viską sprendžiant, vienintelis kelias, kuris mums pasiūlytas – tai gili sistemos konservacija komplekse su kardinaliu Žemės gyventojų skaičiaus mažinimu.* Manau visi jau girdėjote apie auksinio milijardo koncepciją. Taip-taip, tai yra būtent toji „šviesi ateitis“ į kurią mus veda kapitalizmas. Idėjos esmė tame, kad Žemės gyventojai bus padalinti į dvi kastas – auksinį milijardą, kuris turės vartojimo galimybes ir visą likusią žmoniją, kuriai teks egzistuoti griežčiausiomis resursų ribojimo sąlygomis, bet tuo pačiu ji gamins materialias gėrybes valdovų kastai. Suprantama, kad paminėta sistema turi egzistuoti remiama ir kontroliuojama pasaulio vyriausybės, kas savaime veda link to, jog būtina sunaikinti VISAS valstybes įprasta mums prasme. Bet tai irgi ne paslaptis – kas yra globalizacija manau aiškinti nereikia.

Tai ką mes stebime šiandien – ir yra kelias link naujos pasaulio tvarkos, kurioje gerovės oazės už aukštų tvorų, sups skurdo, neišsilavinimo, chaoso, vergiško darbo, alkio ir žiaurumo jūros. Nieko kito kapitalizmas žmonijai pasiūlyti nesugebėjo. Todėl, kai aš kalbu apie socializmą, aš neturiu galvoje nostalgijos apie SSSR, KPSS, eilėmis prie dešrelių ir šaltojo karo. Aš kalbu apie alternatyva kapitalizmui, todėl kad pasaulinio kapitalizmo ateitis nesuteikia galimybės egzistuoti Rusijai, Lietuvai, Latvijai ir kitoms šalims, kaip valstybėms ir jų tautų egzistavimo būtinybės kapitalizmas nejaučia taip pat. Kaip sakoma, 15 milijonų cholopų naftos vamzdžiui

aptarnauti užteks, bet ir tai tik iki tol, kol nesibaigs nafta. Likusios burnos į rinką neįsilieja dėl vietų trūkumo.

Šiandieną mes stovime ant viso pasaulio sandaros performatavimo slenksčio. Šio performatavimo instrumentu vėl bus karas. Karas pasaulio mastu, bet tai bus visai naujo tipo karas besitęsiantis dešimtis metų. Och drebėkite žmogeliukai! Neseniai jūs gatavi buvote suryti mane, kai aš sakiau, kad Rusiją nuo mirties gali išgelbėti tik socialistinė revoliucija, tegu net 10 milijonų gyvybių kaina. Žinoma jums velniams nereikalinga revoliucija, jums, kad tik įsitaisyti į ofisą kur solidžiau, papildomai vartojimo kreditą kur nurauti popigiau, nes jūs labai kenčiate morališkai nuo to, kad važinėjate su ubagišku „fokus'u“ tada, kai normalūs vyrukai laksto blogiausiu atveju su „Explorer'iais“. Bet revoliucija – tai viso tik vaikiški žaidimai lyginant su globaliu karu, kuris turi sumažinti žemės gyventojų skaičių milijardais atliekamų sielų ir perrašyti egzistuojančias valstybes nauja tvarka. Išvengti karo nepavyks, vienintelis dalykas, ką mes dar galime – kuo geriau jam pasiruošti.

Tiems, kas nenori būti patrankų mėsa, sekantį kartą pateiksiu smulkmenas. Na žinoma, žmogeliai tegu svaidosi š**** komentaruose. Su jais ginčytis prasmės nėra, juk jie kaip vaikai: tikisi prasėdėti pasaulinį Didįjį P***** savo ofisuose arba „dingti iš šios šalies“. Jų mažose smegenyse tiesiog netelpa mintis, kad dingti paprasčiausiai nebus kur.

Išvertė: Arvydas Daunys

šaltinis: sasha-portland.livejournal.com/23407.html